

Arrest

nr. 186 536 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van respectievelijk Armeense en Russische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 maart 2014 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 april 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Redenen :

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 19.02.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 17.12.2012. Betrokkene, K. N., legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 17.12.2012 (zie bevestiging arts dd.11.04.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 19.02.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve betrokkenen ervan op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren gespreid over drie middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoekster reeds zou zijn ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag waarin werd geoordeeld dat deze ziekte niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

" De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt verwezen naar een voorgaande beslissing, terwijl het duidelijk is dat er wel degelijk een blijvende medische aandoening aan de orde is, en deze blijvende aandoening verergerd is in die zin dat er nu sprake.

Dat verzoekers met de meeste klem de blote bewering betwisten als zou er reeds een uitspraak gedaan zijn betreffende de actuele medische problematiek van verzoeker en als zou deze oude uitspraak nog steeds gelden voor de actuele medische problematiek, terwijl er in werkelijkheid sprake is van een negatieve evolutie der medische toestand.

Dat in het verleden door verwerende partij zomaar gratis werd geponeerd dat verzoeker en haar man naar hun land van herkomst kunnen terugkeren en er geen enkele medische tegenindicatie is om te kunnen werken.

Dat de werkelijkheid erin bestaat dat verzoeker zeer ernstig ziek is, en er gezien de etnische achtergrond van verzoeker (Wit-Russisch) geenszins enige mogelijkheid bestaat op medische behandeling in het land van herkomst

Dat het algemeen geweten is dat PTSD in Wit-Rusland niet behandeld wordt, en zelfs indien het nog zou kunnen behandeld worden, het geen prioriteit is gezien het feit dat door jaren oorlog en nog tot op heden talrijke incidenten zeer veel personen zware psychologische en andere medische problemen hebben.

Dat het typerend is voor de manier waarop het dossier behandeld werd dat er nooit of te nimmer een concreet onderzoek is gebeurd waar, wanneer, en hoe de behandeling van verzoeker zou kunnen gebeuren in het land van herkomst.

Dat bovendien dient gewezen te worden op het feit dat verzoeker door haar gemengd huwelijk met verzoeker in plaats van behandeld, eerder vervolgd dreigt te worden in haar land van herkomst.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat telkenmale met de nodige zorgvuldigheid wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dit is hier niet of minstens niet afdoende gebeurd.

Er is gemakkelijksheidshalve zomaar overgegaan tot afwijzing van de beslissing op basis van de bewering alsof alles alles onderzocht is geworden en er geen wijziging in de toestand heeft plaatsgevonden.

De argumentatie is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Er is niet alleen de medische problematiek, er is tevens de psychologische problematiek, en er is de toestand in het land van herkomst, en omtrent alle aspecten werden er door verzoeker aanvullende

stukken voorgelegd, dewelke evenwel zo- maar terzijde werden geschoven door verwijzing naar de voorgaande beslissing inzake een vorige aanvraag, waar nochtans al deze stukken niet werden voorgelegd.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij onvoldoende is en verzoeker niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan gezien de ingeroepen psychologische problematiek.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voor- waarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VVV;

Er wordt gesteld alsof er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid. In werkelijkheid is een dergelijk onderzoek nooit afdoende gebeurd en nooit aan de orde geweest gezien het feit dat er thans heel wat recente en relevante stukken naar voor werden gebracht bij de nieuwe aanvraag art. 9 TER VW dewelke nooit op hun waarde werden beoordeeld, en waarvan de inhoud nooit werd weerlegd.

Er is sprake van standaardargumentatie die geenszins in concreto is gespecificeerd."

[...]

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelde die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar een eerdere beslissing.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW wel degelijk van toepassing is op de situatie van verzoeker die in ernstige mate gehinderd wordt door zijn ziekte-toestand.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu is dit nooit afdoende onderzocht geworden.

Er diende een volledig nieuw onderzoek te gebeuren én van de ziekte-toestand zelf, én van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst, meer specifiek Wit-Rusland, wat evenwel niet gebeurd is.

Er werd bovendien geenszins rekening gehouden met het feit dat verzoekster des tijds een gemengd huwelijk heeft afgesloten, en daarom alleen al niet welkom is in haar land van herkomst en zeker al geen toegang heeft tot behandeling in het land van herkomst."

[...]

In casu dient heel specifiek onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst en dit niet enkel voor de medische maar ook voor de ernstige psychologische problematiek.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing;

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling sprake zal zijn van een verslechtering van de situatie, zodat er alleszins standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten eerste echter van belang is aangezien bepaalde van de medische problemen van verzoekster voor een groot deel verband houden met gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor hun ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op haar toestand aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoekster, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Dat niet kan aanvaard worden dat alle medische elementen thans zomaar worden verworpen zonder onderzoek ten gronde;

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht ge- worden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing on- rechtmatig werd genomen.

Dat er duidelijk sprake is van een gestandaardiseerde motivering waarbij klaarblijkelijk de aanvullende stukken nooit terdege zijn onderzocht geworden, én niet de nieuwe medische attesten, én niet de nieuwe stukken inzake de plaatselijke toestand in het land van herkomst en de onmogelijkheid van behandeling.

Dat bij gebreke aan enige repliek en enkel standaardargumentatie die geen antwoord verschaft op de inhoud van de stukken, dient vastgesteld dat deze inhoud volledig ge-stand blijft en anderzijds op basis van de inhoud van deze stukken er alleszins een onderzoek ten gronde diende te gebeuren."

2.1.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat werd vastgesteld dat de elementen die zij aanvoerden ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden aangebracht bij een voorgaande aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verweerder heeft nader uiteengezet dat op 19 februari 2013 reeds een beslissing werd genomen omtrent verzoekers' aanvraag van 17 december 2012 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat in het bij de nieuwe aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd gevoegde standaard medisch getuigschrift en de hierbij gevoegde bijlagen de voorheen reeds aangehaalde gezondheidsproblematiek wordt bevestigd. Deze motivering is, in het licht van wat is bepaald in artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet, wel degelijk pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers houden onterecht voor dat er geen motivering is die toelaat te begrijpen waarom hun aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, niet ten gronde wordt behandeld.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient *in casu* te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet.

Uit voormelde bepaling blijkt dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf, die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van deze machtigingsaanvraag voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van dezelfde wetsbepaling.

In zijn medisch advies van 11 april 2014 oordeelde de arts-adviseur dat uit het standaard medisch getuigschrift van 20 februari 2014 blijkt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van het medisch attest gevoegd bij de 9ter-aanvraag van 17 december 2012, dat er geen enkele nieuwe diagnose werd gesteld en dat dus slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand wordt bevestigd.

Er blijkt niet dat het standpunt van verweerder, dat de medische problematiek die in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 maart 2014 wordt aangevoerd dezelfde is, incorrect is. Door te duiden dat er sprake is van een blijvende medische aandoening, door voor te houden dat de aandoening ondertussen is verergerd – wat geenszins blijkt uit het voorgelegde standaard medische getuigschrift en de bijgevoegde attesten – en door te stellen dat verzoeker, gelet op dit medisch probleem, reeds geruime tijd in België wordt behandeld, tonen verzoekers niet aan dat verweerder op foutieve gronden tot zijn besluit kwam dat de ingeroepen elementen in de herhaalde aanvraag om machtiging tot verblijf dezelfde zijn als deze in de eerste aanvraag.

Verzoekster gaf in haar eerste aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd reeds aan dat zij van oordeel was dat een behandeling van de aangevoerde PTSD in Wit-Rusland voor haar niet beschikbaar en toegankelijk is, zodat verzoekers bezwaarlijk kunnen voorhouden dat verweerder hun betoog in dit verband had dienen te weerhouden als een element dat nog niet werd ingeroepen bij een voorgaande aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

De kritiek die verzoekers uiten op de beslissing die door verweerder werd genomen ingevolge hun eerste aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, is voorts niet dienstig. De beslissing van 19 februari 2013 maakt immers niet het voorwerp uit van voorliggend beroep en de eventuele vaststelling dat voormelde beslissing door een gebrek zou zijn aangetast leidt ook niet automatisch tot de conclusie dat verweerder verkeerdelijk zou hebben gesteld dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 maart 2014 geen nieuwe elementen werden aangevoerd.

Indien verweerder vaststelt dat er in een herhaalde aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd geen elementen worden ingeroepen die niet reeds bij een eerdere aanvraag werden aangebracht, dan dient hij deze aanvraag, conform de duidelijke bepalingen van artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet, als onontvankelijk af te wijzen.

Verzoekers gaan hieraan voorbij waar zij stellen dat verweerder steeds moet onderzoeken of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Verzoekers' uiteenzetting omtrent de mogelijkheid om in Wit-Rusland een behandeling voor PTSD te verkrijgen, is niet relevant in het kader van de beoordeling die verweerder dient te maken op basis van artikel 9ter, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet.

Verzoekers stellen dat zij *“omtrent alle aspecten”* nieuwe stukken hebben voorgelegd maar tonen niet *in concreto* aan dat verweerder enig dienstig gegeven onterecht over het hoofd heeft gezien of op kennelijk onredelijke wijze besloot dat *“de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”*.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

De beschouwingen van verzoekers laten de Raad ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM verwijzen verzoekers naar het feit dat verzoekster nood heeft aan een medische behandeling van de ernstige aandoening waaraan zij lijdt.

De *in casu* bestreden beslissing heeft evenwel niet tot gevolg dat de medische behandeling van verzoekster in België wordt stopgezet en deze beslissing heeft op zich ook niet tot gevolg dat verzoekster wordt teruggestuurd naar een land waar de behandeling die zij nodig heeft niet voldoende beschikbaar of toegankelijk zou zijn. De Raad kan dan ook niet inzien op welke grond verzoekers menen dat de bestreden beslissing werd genomen met miskenning van de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT